

*** সংগম যুগত প্ৰাপ্ত অধিকাৰৰ দ্বাৰা বিশ্ব ৰাজ্য অধিকাৰী ***

বাপদাদাই আজি স্বৰাজ্য অধিকাৰী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ দিব্য দৰবাৰ চাই আছেহঁক। বিশ্ব ৰাজ্য দৰবাৰ আৰু স্বৰাজ্য দুয়োখন দৰবাৰৰ অধিকাৰী তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকল হোৱা। স্বৰাজ্য অধিকাৰীয়েই বিশ্ব ৰাজ্য অধিকাৰী হয়। এইটো উল নিচা সদায় থাকেনে? পিতাৰ হোৱা অৰ্থাৎ অনেক অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰা। কিমান প্ৰকাৰৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিলা, জানানে? অধিকাৰ মালাক স্মৰণ কৰা। প্ৰথম অধিকাৰ – পৰমাত্ম (ঐশ্বৰীয়) সন্তান হ'লা অৰ্থাৎ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ মাননীয় পূজনীয় আত্মা হোৱাৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিলা। পিতাৰ সন্তান নোহোৱাকৈ পূজনীয় আত্মা হোৱাৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰি। গতিকে প্ৰথম অধিকাৰ – পূজনীয় আত্মা হ'লা। দ্বিতীয় অধিকাৰ – জ্ঞানৰ খাজনাৰ মালিক হ'লা অৰ্থাৎ অধিকাৰী হ'লা। তৃতীয় অধিকাৰ – সৰ্বশক্তি প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হ'লা। চতুৰ্থ অধিকাৰ – সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়জিৎ স্বৰাজ্য অধিকাৰী হ'লা। এই সৰ্ব অধিকাৰৰ দ্বাৰা মায়াজীং তথা জগতজীং বিশ্ব ৰাজ্য অধিকাৰী হৈ পৰে। নিজৰ এই সৰ্ব অধিকাৰক সদায় স্মৃতিত ৰাখি সমৰ্থ আত্মা হৈ যায়। এনেকুৱা সমৰ্থ হৈছা নহয় জানো।

স্বৰাজ্য বা বিশ্বৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰিবৰ কাৰণে বিশেষ তিনিটা কথাৰ ধাৰণাৰ দ্বাৰাহে সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰি। যিকোনো শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্যৰ সফলতাৰ আধাৰ হ'ল ত্যাগ, তপস্যা আৰু সেৱা। এই তিনিটা কথাৰ আধাৰত সফলতা হ'ব নে নহ'ব, এইটো প্ৰশ্ন উদয় হ'ব নোৱাৰে। য'ত তিনিওটি কথাৰ ধাৰণা আছে ত'ত চেকেণ্ডত সফলতা আছেই। হৈয়েই আছে। ত্যাগ কিহৰ? কেৱল এটা কথাৰ ত্যাগে সকলো ত্যাগ সহজে আৰু স্বতঃ কৰাই দিয়ে। সেই এটা ত্যাগ হৈছে – ‘দেহ ভাৱ’ৰ ত্যাগ, যিয়ে হৃদৰ ‘মই ভাৱ’ৰ ত্যাগ সহজে কৰাই দিয়ে। এই হৃদৰ ‘মই ভাৱে’ তপস্যা আৰু সেৱাৰ পৰা বঞ্চিত কৰি দিয়ে। য'ত হৃদৰ ‘মই ভাৱ’ আছে ত'ত ত্যাগ, তপস্যা আৰু সেৱা হ'ব নোৱাৰে। হৃদৰ ‘মই ভাৱ’, ‘মোৰ ভাৱ’, এই এটা কথাৰ ত্যাগ কৰিব লাগে। ‘মই’ আৰু ‘মোৰ’ সমাপ্ত হৈ গ'ল তেন্তে বাকী কি থাকিল? বেহৃদৰ। মই এটা শুদ্ধ আত্মা হওঁ আৰু মোৰতো এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। গতিকে য'ত বেহৃদৰ পিতা সৰ্বশক্তিমান আছে, ত'ত সফলতা সদায় লগত আছে। এইটো ত্যাগৰ দ্বাৰা তপস্যাও সিদ্ধ হৈ নগ'ল জানো। তপস্যা কি হয়? মই এজনৰ হওঁ। এজনৰ শ্ৰেষ্ঠ মতত চলোতা হওঁ। ইয়াৰ দ্বাৰা একৰস স্থিতি স্বতঃ হৈ যায়। সদায় এটাই পৰমাত্ম স্মৃতি, এয়াই তপস্যা। একৰস স্থিতি এয়াই শ্ৰেষ্ঠ আসন। কমল পুষ্পৰ সমান স্থিতি এয়াই তপস্যাব আসন। ত্যাগৰ দ্বাৰা তপস্যাও স্বতঃ সিদ্ধ হৈ যায়। যেতিয়া ত্যাগ আৰু তপস্যা স্বৰূপ হৈ গ'লা তেন্তে কি কৰিবা? নিজৰ (মোৰ) ভাৱৰ ত্যাগ অথবা মই ভাৱ সমাপ্ত হৈ গ'ল। এজনৰ লগনত মগন তপস্বী হৈ গ'লা তেন্তে সেৱাৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰা। এই হৃদৰ মই আৰু মোৰে সঁচা সেৱা কৰিব নিদিয়। ত্যাগী আৰু তপস্বীমূৰ্ত সঁচা সেৱাধাৰী হয়। মই এইটো কৰিলোঁ, মই এনেকুৱা হওঁ, এই দেহৰ ভাৱ অলপো যদি আহে তেন্তে সেৱাধাৰীৰ সলনি কি হৈ যোৱা? কেৱল নামধাৰী সেৱাধাৰী হৈ যোৱা। সঁচা সেৱাধাৰী নোহোৱা। সঁচা সেৱাৰ ভেটি হৈছে ত্যাগ আৰু তপস্যা। এনেকুৱা ত্যাগী, তপস্বী, সেৱাধাৰী সদায় সফলতা স্বৰূপ হয়। বিজয়, সফলতা তেওঁলোকৰ ডিঙিৰ মালা হৈ যায়। জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰী হৈ যায়। সেয়েহে বাপদাদাই বিশ্বৰ সকলো সন্তানক এয়াই শ্ৰেষ্ঠ শিক্ষা দিয়ে যে ত্যাগী হোৱা, তপস্বী হোৱা, সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা।

আজিৰ সংসাৰ মৃত্যুৰ ভয়ৰ সংসাৰ হয়। (ধুমুহা আহিল) প্ৰকৃতি অস্থিৰ তোমালোক অচল-অটল হোৱা নহয় জানো। তমোগুণী প্ৰকৃতিৰ কাম হ'ল অস্থিৰ কৰা আৰু তোমালোক অচল-অটল আত্মাসকলৰ কাম হ'ল প্ৰকৃতিকো পৰিৱৰ্তন কৰা। নাথিং নিউ (একো নতুন নহয়)। এই সকলোটো হ'বই। অস্থিৰতাতে অচল-অটল হৈ উঠিবা। তেন্তে স্বৰাজ্য অধিকাৰী দৰবাৰৰ নিবাসী শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলে বুজিলা! এয়াও ৰাজ্য দৰবাৰ নহয় জানো। ৰাজযোগী অৰ্থাৎ নিজে নিজৰ ৰজা। ৰাজযোগী দৰবাৰ অৰ্থাৎ স্বৰাজ্য দৰবাৰ। তোমালোক সকলোৱেও ৰাজনেতা হৈ গ'লা নহয়। তেওঁলোক হ'ল দেশৰ ৰাজনেতা আৰু তোমালোক স্বৰাজ্য নেতা। নেতা অৰ্থাৎ নীতি অনুসৰি চলোঁতা। গতিকে তোমালোক ধৰ্ম নীতি, স্বৰাজ্য নীতি অনুসৰি চলোঁতা স্বৰাজ্য অধিকাৰী নেতা হোৱা। যথার্থ শ্ৰেষ্ঠ নীতি অৰ্থাৎ শ্ৰীমত। শ্ৰীমতেই হৈছে যথার্থ নীতি। এই নীতিত চলোঁতাসকল সফল নেতা হয়।

বাপদাদাই দেশৰ নেতাসকলক মোবাৰক দিয়ে কিয়নো তথাপিও পৰিশ্ৰমতো কৰে নহয় জানো। যদিও ভেৰাইটি (ভিন্নতা) আছে। তথাপিও দেশৰ প্ৰতি লগন আছে। আমাৰ ৰাজ্য অমৰ হওঁক – এইটো লগনেৰে পৰিশ্ৰমতো কৰে। আমাৰ ভাৰত

উষ্ণ হৈ থাকক, এইটো লগনে স্বতঃ পৰিশ্ৰম কৰাই দিয়ে। এতিয়া সময় আহিব যেতিয়া ৰাজ্য সন্না আৰু ধৰ্ম সন্না দুয়ো লগতে থাকিব, তেতিয়া বিশ্বত ভাৰতৰ জয়-জয়কাৰ হ'ব। ভাৰতেই লাইট-হাউচ হ'ব। সকলোৰে দৃষ্টি ভাৰতৰ ওপৰত হ'ব। ভাৰতকে বিশ্বই প্ৰেৰণাৰ পুঞ্জ এনেকুৱা অনুভৱ কৰিব। ভাৰত হৈছে অবিনাশী থণ্ড। অবিনাশী পিতাৰ অৱতৰণ ভূমি হয়। সেয়েহে ভাৰতৰ মহত্ব সদায় মহান হয়। অম্বা।

সকলোৱে নিজৰ চুইট হ'মত উপস্থিত হৈ গ'লা। বাপদাদাই সকলো সন্তানকে আগমনৰ শুভেচ্ছা জনাই আছে। স্বাগতম। পিতাৰ ঘৰৰ শৃংগাৰ স্বাগতম। অম্বা।

সকলো সফলতাৰ তৰাক, সদায় একৰস স্থিতিৰ আসনত স্থিত হৈ থাকোঁতা তপস্বী সন্তানসকলক, সদায় এটাই পৰমাত্ম শ্ৰেষ্ঠ স্মৃতিত থাকোঁতা মহান আত্মাসকলক, শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা শ্ৰেষ্ঠ কামনা কৰোঁতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী সেৱাধাৰী সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

অব্যক্ত বাপদাদাৰ সৈতে গুজৰাট ৰাজ্যৰ মুখ্যমন্ত্ৰীৰ সাক্ষাৎ

পিতাৰ ঘৰলৈ বা নিজৰ ঘৰলৈ স্বাগতম। পিতাই জানে যে সেৱাৰ লগন বহুত ভাল। কোটিৰ ভিতৰত কোনোবাহে এনেকুৱা সেৱাধাৰী হয় সেয়েহে সেৱাৰ পৰিশ্ৰমৰ আন্তৰিক আনন্দ প্ৰত্যক্ষফলৰ ৰূপত সদায় প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। এই পৰিশ্ৰম সফলতাৰ আধাৰ হয়। যদি সকলো নিমিত্ত সেৱাধাৰীয়ে পৰিশ্ৰম কৰে তেন্তে ভাৰতৰ ৰাজ্যই সদায় সফলতা প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। সফলতাতো পোৱা যাবই। এয়াতো নিশ্চিত কিন্তু যি নিমিত্ত হয়, নিমিত্ত হোৱাসকলে সেৱাৰ প্ৰত্যক্ষফল আৰু ভৱিষ্যত ফল প্ৰাপ্ত হয়। তেন্তে সদায় সেৱাৰ নিমিত্ত হোৱা। নিমিত্ত ভাৱ ৰাখি সদায় সেৱাত আগবাঢ়ি যোৱা। য'ত 'নিমিত্ত ভাৱ' আছে, 'মই ভাৱ' নাই ত'ত সদায় উন্নতি হৈ থাকিব। এই নিমিত্ত ভাৱে শুভ ভাৱনা, শুভ কামনা স্বতঃ জাগ্ৰত কৰে। আজিকালি শুভ ভাৱনা, শুভ কামনা নাই, তাৰ কাৰণে 'নিমিত্ত ভাৱ'ৰ সলনি 'মই ভাৱ' আহি গ'ল। যদি নিমিত্ত বুলি ভাবে তেন্তে পিতাক কৰাৱনহাৰ (কৰাওঁতা) বুলি বুজিব। কৰণকৰাৱনহাৰ স্বামীয়ে সদায়েই শ্ৰেষ্ঠ কৰাব। নিমিত্ত ভাৱৰ সলনি ৰাজ্যৰ প্ৰবৃত্তিৰ গৃহস্থী হৈ গ'লা, গৃহস্থীত বোজা থাকে, আৰু নিমিত্ত ভাৱত বোজা মুক্ত ভাৱ থাকে। যেতিয়ালৈকে বোজা মুক্ত নোহোৱা তেন্তে নিৰ্ণয় শক্তিও নাথাকে। নিমিত্ত যদি হোৱা তেন্তে বোজা মুক্ত হয় আৰু তেতিয়া নিৰ্ণয় শক্তি শ্ৰেষ্ঠ হয়, সেয়েহে সদায় নিমিত্ত হয়। নিমিত্ত হওঁ, এইটো ভাৱনা ফলদায়ক হয়। ভাৱনাৰ ফল পোৱা যায়। এই নিমিত্ত হোৱাৰ ভাৱনাই সদায় শ্ৰেষ্ঠ ফল দি থাকিব। গতিকে সকলো সংগীকে এইটো মনত পেলাই দিয়া যে নিমিত্ত ভাৱ, ট্ৰাষ্টী ভাৱ ৰাখা। তেতিয়া এই ৰাজনীতি বিশ্বৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ নীতি হৈ যাব। সমগ্ৰ বিশ্বই এই ভাৰতৰ এই ৰাজনীতিক নকল কৰিব। কিন্তু ইয়াৰ আধাৰ হ'ল ট্ৰাষ্টী ভাৱ অৰ্থাৎ নিমিত্ত ভাৱ।

কুমাৰসকলৰ প্ৰতি :- কুমাৰ অৰ্থাৎ সৰ্ব শক্তি, সৰ্ব খাজনা জমা কৰি আনকো শক্তিশালী কৰি তোলাৰ সেৱা কৰোঁতা। সদায় এইটো সেৱাতে ব্যস্ত হৈ থাকা নহয়। ব্যস্ত হৈ থাকিলে উন্নতি হৈ থাকিব। যদি অলপো থালী (ফ্ৰি) হোৱা তেন্তে ব্যৰ্থ চলিব। সমৰ্থ হৈ থাকিবৰ বাবে ব্যস্ত হৈ থাকা। নিজৰ টাইম টেবুল (সময়ৰ তালিকা) বনোৱা। যিদৰে শৰীৰৰ টাইম টেবুল বনোৱা সেইদৰে বুদ্ধিৰো টাইম টেবুল বনোৱা। বুদ্ধিৰে ব্যস্ত হৈ থকাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) কৰা। ব্যস্ত হৈ থাকিলে সদায় উন্নতি হৈ থাকিব। বৰ্তমানৰ সময় অনুসৰি কুমাৰ জীৱনত শ্ৰেষ্ঠ হোৱাতো বহুত ডাঙৰ ভাগ্য হয়। আমি শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মা হওঁ, সদায় এইটোৱে ভাবিবা। স্মৃতি আৰু সেৱাৰ যাতে সদায় ভাৰসাম্যতা থাকে। ভাৰসাম্য ৰাখোঁতাসকলে সদায় আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। অম্বা।

নিৰ্বাচিত বিশেষ অব্যক্ত মহাবাক্য

পৰমাত্ম (ঈশ্বৰীয়) প্ৰেম ত সদায় লৱলীন হৈ থাকা

পৰমাত্ম প্ৰেম হৈছে আনন্দময় দোলনা, এইসুখদায়ী দোলনাত দুলি সদায় পৰমাত্ম প্ৰেমত লৱলীন হৈ থাকা তেতিয়া কোনো পৰিস্থিতি বা মায়াৰ অস্থিৰতা আহিব নোৱাৰে। পৰমাত্ম প্ৰেম সীমাহীন, অটল হয়, ইমান যে সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। কিন্তু পৰমাত্ম প্ৰেম প্ৰাপ্ত কৰাৰ বিধি হ'ল – উপৰাম (অনাসক্ত) হোৱা। যিয়ে যিমান উপৰাম হয় সিমানে তেওঁ পৰমাত্ম প্ৰেমৰ অধিকাৰী হয়। পৰমাত্ম প্ৰেমত সমাহিত হৈ থকাৰ আত্মাসকলে কেতিয়াও হৃদৰ প্ৰভাৱত আহিব নোৱাৰে, সদায় বেহৃদৰ প্ৰাপ্তিত মগ্ন হৈ থাকে। তেওঁলোকৰ পৰা সদায় আত্মিকতাৰ সুবাস আহে। প্ৰেমৰ লক্ষণ হ'ল -যাৰ প্ৰতি প্ৰেম থাকে

তেওঁৰ নামত সকলো ত্যাগ কৰি দিয়ে। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি ইমান স্নেহ আছে যে নিতৌ প্ৰেমৰ সঁহাৰি দিবৰ বাবে ইমান ডাঙৰ পত্ৰ লিখে। স্নেহ সহিত স্মৰণ কৰে আৰু সদায় সংগী হৈ সান্নিধ্য দিয়ে। গতিকে এই প্ৰেমত নিজৰ সকলো দুৰ্বলতা কোৰবান কৰি দিয়া। সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ স্নেহ আছে সেয়েহে সদায় কয় - হে সন্তানসকল, যিয়েই নোহোৱা, যেনেকুৱাই নোহোৱা - মোৰ হোৱা। সেইদৰে তোমালোকো সদায় প্ৰেমত লবলীন হৈ অন্তৰ্বেৰে কোৱা - বাবা আপুনিযেই মোৰ সকলো হোৱা। কেতিয়াও অসত্যৰ ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱত নাহিবা। যি স্নেহী হয় তেওঁক স্মৰণ কৰিবলগীয়া নহয়, তেওঁৰ স্মৃতি স্বতঃ আছে। কেৱল স্নেহ অন্তৰৰ হওঁক, সঁচা আৰু নিস্বার্থ হওঁক। যেতিয়া কোৱা মোৰ বাবা, মৰমৰ বাবা - তেন্তে যি মৰমৰ তেওঁক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰা। আৰু নিস্বার্থ প্ৰেম পিতাৰ বাহিৰে কোনো আত্মাৰ পৰা পাব নোৱাৰি সেয়েহে কেতিয়াও স্বার্থ ৰাখি স্মৰণ নকৰিবা, নিস্বার্থ প্ৰেমত লবলীন হৈ থাকা। পৰমাত্ম প্ৰেমৰ অনুভৱী হোৱা তেতিয়া এই অনুভৱেৰে সহজযোগী হৈ উঠি থাকিবা। পৰমাত্ম প্ৰেম উৰুৱাৰ সাধন হয়। উঠি থকাসকল কেতিয়াও ধৰাৰ আকৰ্ষণত আহিব নোৱাৰে। মায়াৰ যিমানেই আকৰ্ষিত ৰূপ নহওঁক কিন্তু সেই আকৰ্ষণে উৰন্ত কলাধাৰীসকলৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰে। এই পৰমাত্ম প্ৰেমৰ ৰছীয়ে দুৰ-দূৰণিৰ পৰা টানি লৈ আহে। এয়া এনেকুৱা সুখদায়ী প্ৰেম হয় যিয়ে এই প্ৰেমত এক চেকেণ্ডৰ বাবেও মগ্ন হৈ যায় তেওঁ অনেক দুখ পাহৰি যায় আৰু চিৰকালৰ বাবে সুখৰ দোলনাত দুলিবলৈ ধৰে। জীৱনত যি লাগে সেয়া যদি কোনোবাই দি দিয়ে তেন্তে এয়াই প্ৰেমৰ চিন হয়। গতিকে পিতাৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰতি ইমান প্ৰেম আছে যে জীৱনৰ সুখ-শান্তিৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ কৰি দিয়ে। পিতাই সুখেই নিদিয়ে কিন্তু সুখৰ ভড়ালৰ মালিক কৰি তোলে। লগতে শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা অঁকাৰ কলমো দিয়ে, যিমান বিচৰা সিমান ভাগ্য গঢ়িব পাৰা - এয়াই পৰমাত্ম প্ৰেম। যি সন্তানে সদায় পৰমাত্ম প্ৰেমত লবলীন, মগ্ন হৈ থাকে তেওঁৰ ৰেঙনি আৰু চেহেৰা, অনুভূতিৰ কিৰণ ইমান শক্তিশালী হয় যে কোনো সমস্যা ওচৰলৈ অহাতো দূৰৰ কথা কিন্তু চকু দাঙিও চাব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ কেতিয়াও কোনো প্ৰকাৰৰ পৰিশ্ৰম হ'ব নোৱাৰে।

পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি ইমান স্নেহ আছে যে অমৃতবেলাৰ পৰাই সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন কৰে। দিনটোৰ আৰম্ভণিয়ে কিমান শ্ৰেষ্ঠ হয়! স্বয়ং ভগৱানে মিলন উদ্যাপন কৰিবৰ বাবে আহ্বান কৰে, বাৰ্তালাপ কৰে, শক্তিৰে ভৰপূৰ কৰে। পিতাৰ স্নেহৰ গীতে তোমালোকক জগায়। কিমান স্নেহেৰে মাত্ৰে, জগায় - মিঠা সন্তানসকল, মৰমৰ সন্তানসকল, আহা.....। এই স্নেহৰ প্ৰতিপালনৰ প্ৰেক্টিকেল স্বৰূপ হ'ল - “সহজ যোগী জীৱন”। যাৰ প্ৰতি স্নেহ থাকে, তেওঁৰ যি ভাল লাগে তাকে কৰা হয়। গতিকে পিতাৰ সন্তানসকল অপচেটে (বিচলিত) হোৱাতো ভাল নালাগে সেয়েহে কেতিয়াও এনেকৈ নক'বা যে কি কৰো, কথাই এনেকুৱা আছিল, সেয়েহে বিচলিত হৈ গ'লো.... যদি বিচলিত কৰিবলগীয়া কথা আহেও তোমালোক বিচলিত হোৱাৰ স্থিতিত নাহিবা।

বাপদাদাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি ইমান মৰম আছে যে ভাবে প্ৰত্যেক সন্তান মোতকৈও আগবাঢ়ক। দুনিয়াতো যাৰ প্ৰতি বেছি স্নেহ থাকে তেওঁক নিজতকৈও আগবঢ়াই দিয়ে। এয়াই প্ৰেমৰ চিন। সেয়েহে বাপদাদায়ো কয় - মোৰ সন্তানসকলৰ মাজত এতিয়া একোৰে অভাৱ নাথাকক, সকলো সম্পূৰ্ণ, সম্পন্ন আৰু সমান হৈ যাওঁক। আদিকাল, অমৃতবেলা নিজৰ অন্তৰত পৰমাত্ম প্ৰেমক সম্পূৰ্ণ ৰূপত ধাৰণ কৰি লোৱা। যদি অন্তৰত পৰমাত্ম প্ৰেম, পৰমাত্ম শক্তি, পৰমাত্ম জ্ঞান ভৰপূৰ হৈ থাকে তেন্তে কেতিয়াও আৰু কোনোফালে আসক্তি বা স্নেহ যাব নোৱাৰে।

এই পৰমাত্ম প্ৰেম এই এটা জন্মতে প্ৰাপ্ত হয়। ৪৩ জন্ম দেৱ আত্মা বা সাধাৰণ আত্মাৰ দ্বাৰা স্নেহ পালা, এতিয়াহে পৰমাত্ম স্নেহ পোৱা যায়। সেই আত্ম-প্ৰেমৰ দ্বাৰা ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱলগীয়া হয় আৰু পৰমাত্ম প্ৰেমে ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰোৱায়। সেয়েহে এই প্ৰেমৰ অনুভূতিত সমাহিত হৈ থাকা। পিতাৰ সৈতে সঁচা প্ৰেম থাকিলে তেন্তে সেই প্ৰেমৰ চিন হ'ল - সমান, কৰ্মাতীত হোৱা। ‘কৰাৱনহাৰ’ হৈ কৰ্ম কৰা আৰু কৰোৱা। কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰে তোমালোকৰ দ্বাৰা যাতে নকৰায় কিন্তু তোমালোকে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰোৱা। কেতিয়াও মন-বুদ্ধি বা সংস্কাৰৰ বশীভূত হৈ কোনো কৰ্ম নকৰিবা।

বৰদান:

নিৰ্ব লী ৰ পৰা বলৱান হৈ অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰি তোলাঁতা সাহসী আত্মা হোৱা

"সন্তানে সাহস দেখুৱালে পিতাই সহায় কৰিব" - এইটো বৰদানৰ আধাৰত সাহসৰ প্ৰথমটো দৃঢ় সংকল্প কৰিলা যে আমি পবিত্ৰ হ'বই লাগিব আৰু পিতাই পৰমগুণ সহায় কৰিলে যে তোমালোক আত্মাসকল আদি-অনাদি পবিত্ৰ হোৱা, অনেকবাৰ পবিত্ৰ হৈছা আৰু হৈয়ে থাকিবা। অনেক বাৰৰ স্মৃতিৰে সমৰ্থ হৈ গ'লা। নিৰ্বলীৰ পৰা ইমান বলৱান হৈ গ'লা যে প্ৰত্যাছান কৰা যে বিশ্বকো পাৱন কৰিহে দেখুৱাম, যাৰ কাৰণে ঋষি-মুনি মহান আত্মাসকলে ভাৱে যে প্ৰবৃত্তিত থাকি পবিত্ৰ হৈ থকাতো কঠিন হয়, সেয়া তোমালোকে অতি সহজে কৰা।

স্লোগান: দূঢ় সংকল্প কৰা মানেই ব্ৰত লোৱা , সঁচা ভক্তই কেতিয়াও ব্ৰত নাভাঙে।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বৰ বাবে বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাই সাধাৰণ ৰূপত থাকিও অসাধাৰণ অলৌকিক স্থিতিত থাকিল। এইদৰে ফ'ল ফাদাৰ। যিদৰে তৰাৰ সংগঠনত যি বিশেষ তৰা হয় তাৰ চমক, ৰেঙনি দূৰৈৰ পৰাই উপৰাম আৰু স্নেহী লাগে। এইদৰে তোমালোক তৰাসকলো সাধাৰণ আত্মাসকলৰ মাজত বিশেষ আত্মা ৰূপত দেখা দিয়ক।